

„Danferen“

et ugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danferen“ udkommer hvert Onsdag. Pris pr. Aargang i de Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adresforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

Almanak.

Aar efter Kristi Fødsel 1900. Aar efter Verdens Stabelse 5900. Aar efter Reformationen 383.

August. — 31 Dage.

12 S. 13 M. 14 D. 15 D. 16 D. 17 S. 18 S.

19 S. 20 M. 21 D. 22 D. 23 S. 24 S. 25 S.

26 S. 27 M. 28 D. 29 D. 30 S. 31 S.

„Jntet er skilt, som jo skal aabnebared, og intet er lønligt, som man jo skal faa at vide.“

„Thi vi ere bleone delagtige i Kristus, jofremt vi bevarer vor fjerde Pefiansighed fast indtil Gudens.“

„Thi med Hjertet tror man til Retferdighed, men med Munden be- fender man til Saliggjærelse.“

„Dg jeg siger eder: gører eder Bønner ved den urette Mammon, at naar I skilles herfra, de skulle ankomme eder i det evige Boliger.“

Lukas 16, 9.

Mr. Hans Anderson, Blair, Nebr., er som Agent for Danish Luth. Publ. House bemyndiget til at forhandle Væger, Blade, Galanteri-Sager o. s. v. fra os og derhos optræde og koittere for de pogaaldende Pengebehold.

Past. H. J. Dahlström, der har Anfættelse som Rejsepræst i Den store danske Kirke, er tillige Agent for Danish Luth. Publ. House, og som saadan har han Ret til at modtage Penges for Væger og koittere for de samme paa Husets Vegne.

Fra den danske Kinamission, hvis faretruende Stilling, vi sidst omtalte, er der nu kommen glædelig Underretning. De af Bofkøne i Sju-jang belejrede Missionærfamilier Olsen og Byff er paa den ene eller anden Vis bleone reddede som Brande ud af Jlden.

Et Telegram fra Missionær Walden i Port Arthur til Pastor Løgstrop i Fredericia meddeler, at de alle er ankomne dertil. Men der meddeles intet om, hvorledes deres Befindende ellers er, om de er saarede eller ganske uskadede.

Der mangler nu kun Underretning om, hvor Missionærpræst Bolwig befinder sig, om han endnu er i det truede Daagsusa, eller muligvis paa Rejse til Port Arthur.

Ved Pastor Løgstrop har de tilskore a flggede Missionærer Lykkegaard og Jensen faaet telegrafisk Underretning om de øvriges Redning og nuværende Opholdssted.

Saa vidt man altsaa nu kan sponne er Missionærerne bleone reddede. Stationerne er vel, med Undtagelse af den i Port Arthur, bleone soelagte. Men hvad er der bleven af de 38 danske Kinesere, som dannede de unge Hedningemigheder? Er de døde, er de faldne fra Troen eller bier de anbettedes paa Herrens Time, da de paany skulle kunne

nyde Fred til at bytke Gud i det oabebare?

Om dette ingenlunde mindst vigtige Spørgsmaal, ved man endnu intet. Men mange Hænder er oprakte til Gud for de hedningekristnes Standsjæftighed i Liv og Død, i Fæte og Fred.

Et Bælk, som, naar det en Gang udkommer, vil tiltrække sig alle danskes Opmærksomhed, foreligger nu særbdigt i Manuskript. Det er Pastor Wilhelm Beckers Livs erindringer. Under sin nys afsluttede Udenlandsrejse er det lykkedes den 70-aarige, men arbejdsfriske Fører for den „Indremission i Danmark“ at faa fuldbendt dette Arbejde, der agtes udgivet saa snart som muligt. Muligvis skal det forelige færdigtrykt til Julemessen.

Det har vist sig nødvendigt at forøge Oplaget paa „Missionens Bibliotekets“ første Hæfte. Af den Grund bedes Abonnenterne undskyldte, at 2det og 3. Hæfte vil blive lidt forsinkede og udkomme midt i Maanedens, (henholdsvis August og September). Samtidig anmodes alle, som endnu ikke har indsendt Bestilling, om endelig at gøre dette snarest muligt, dels for at ophævere forsinkelse af indtræffe, dels for at de kunne sikre sig 1ste Hæfte og saaledes faa 1ste Bind (1900 — 1901) komplet.

Poesien og Tilværelsens Sang

Sang, Musik, Poesi — hvor findes det Menneske, som har Forhændens Lys, men som ikke har Minder om Lyse, lytkelige Timer, tilsoedebragt ved en af hine toende. For at anfælgiggere, hvad Poesi er, lad mig anføre en Skønnaands Fremstilling deraf, frit oversat: „Føraarsaftenens milde Stilhed, naar Hjerte stemmes til Tasmøtets sagte, fjerntlydende Melodier, og vi med Hentykkelse lytte til de trale Dags Slutningshymne, idet den luller til Hvile — det er Poesi.

Den kommende Storm, de sorte, truende sig nærmende Skyer, oplyste af urolige flimrende Lys; den undertrykte Munkens, der snart bryder ud i Torbensens dybe Drøn, nærmende sig i gylende Storbred — for hvem, der elsker det store det ophøjede, er dette Poesi.

Maanedens natens sølvne Afskælfand, hvor de unge vandte Haand i Haand mellem Kofler og Jasminer, hvidende, drømmende om Fremtiden — det er Poesi!

Midnatstimen i det høje Kvistkammer, naar man gennem Sprakken i Taget skimter Lynets Blinken; naar man lytter, slumrer, drømmer til Regndraa, bernes Musik paa Taget — det er Poesi!

Det torbrende Båndfald; den lytlig, livlige Bæk; det støjende Bjerg; den skumle Hvaldfloft; den sig oplykkende Rosenknap; det smilende Spædbarn; den bølgsende Kornmark; den yngende Viol; Raadgærens overgivne, boltrende Leg i Bøngen — gennem alt dette aander Poesi!

Den skønne Ansig; det venlige, tryllende Haandtryk; Teledens lytlig Summen; det hjertelige Nøde mellem Mand og Qvitra, naar han kommer hjem fra Marken mod Aften; Smilet, Hilsenen — i alt dette er der Poesi!

Den blinker i Skyen; den blomstrer paa Jorden; den fylder Luftens med Musik. Den fortjyler Dret; den fylder Sjælen med ubestrikelig Lykke; den gylder Mød og Frygt i den unges Drist.

Velan do! hvo der kan saae, begribe, vurdere; hvo der kan give denne lysende, solrige Glorie Udtryk — han er Digter.

Der udkom for halvaudet Aars Tid siden en Digtsamling under Titel: Solsange. Denne Bog bringer Sang, Musik og Poesi til alle saabaans Sjele, som er modtagelige deraf. Dens Poesi har Guds Riges lysende Skar over sig. Dens Sang — fære Lafer! dens Sang skulde ikke være dig fremmed.

Disse Solsange maa ikke glemmes for alt det øvrige, der huffes. Og det var væsentligt under Læsningen af Ud-giverens Indledningsord, at de følgende Tanker blev til. Som Mennesket, da det boede i Edens bejlige Have, havde de i tilfælles med den øvrige Skabning, at det var saare godt og efter Guds Bestemmelse skulde blive i denne lytkelige Tilstand — saaledes er

det nu, da det tabte Paradis er fundet, bestemt, formeldt i Gaderens Billie, til at drage Kande i den Luftning, der kaldes Guds Børns herlige Frihed; til at være Borger i det Rige, der hedder det bejlige Samfund; og til rettelig at bejgte den Tilværelse, der naevnes Raadens Tid.

Al, men fordi nu Mennesket her paa Jorden ikke har sit blivende Sted, fordi det i dette Liv kun gaar i Skole (en Skole, som forbereder Mennesket til den store Afgangsksam: Døden) vil der ogsaa forekomme mangfoldige Ting af den Slags, der ikke altid i Ophiblet kan erendes som nødvendige, og som Mennesket derfor — som Barnet i Skolen — heldt vilde fritrages for.

Men hvor mange uforhaaelige og for Mennesket uforklarlige Tilfælfæ, der nu end kan møde den enkelte, der er dog ingen saa underlige, de har jo deres dybe Betydning; igen saa dunkle, de skulle jo, i Herrens Herligheds stærke Lys, finde Fortklærelse.

Tilværelsen kan, med sine mange vægtige Spørgsmaal, sine mange Blytunge „hoorfor“, til Tider viselig forekomme os bejgnberlig nok. Og stort er der s Antal, for hvem den kun er en planløs Hamslen i Mørket. Hvo dog Enkelmand skulde komme til Genkendelse af, er, at ikke under disse Stjerner ligger hans evige Bestemmelse — men den begyndt er her. Og at naa denne Bevidsthed er muligt, fordi den Almagtige atter og atter kalder ad Menneskens Børn.

Den, der kender noget til det nye Testamente, vil vide, at det paa tre eller fire Steder taler om Menneskets Bestemmelse paa en saa uoetydlig Maade, at al Misforståelse maa være udelukket. Ofte kan Mennesket (ligesom Digteren, der stundom i to Vnier kan faa mere sagt end ellers i Hundrede, saa disse to Vnier give helt Arbejdet dets Værd) i to Timer, to Dage opleve mere, saa en sandere Ophættelse af dets Tilværelse end ellers i en Levetid. Saabaanne Ophættelse, Timer, Dage har en Tanker sammende kaldt „Aandens Kornsmodsglimt“.

Og nu vil jeg sige: Livet ligner en Sang. Tilværelsens Sang, altsaa! Det er ikke for ingenting, at Folkets Filosofi har fundet paa, naar et Menneske ligger for Døden da at sige: nu lynger han paa det sidste Vers. — Men hin Sang klinger snart med Glædens friske, tilfokkede Toner, snart med Sorgens hule, nedstemmede triste Bemød, en anden om dets Legn og Beberstiggelighed. En Dag om, hvad alle jage efter, om Lykken. Ja, om Lykken! — Amerikas store Taler, Mr. Bercher, blev en Gang spurgt, om han troede paa Lykken. Nej, svarede han, med mindre det skulde være den Lykke: at staa aarle op, at arbejde haardt og at tro paa Gud.

Min lille Dreng sad en Dag paa Gulvet og legede. En fin lille Sol, straalende rittede ind under Gardinet og strag tæt hen forbi ham. Han fik De paa den, rakte Haanden ud og greb fat om den, drejede saa Haanden for at undersøge, om han havde fanget den sære Tingest. Men min Sjal stemtes til Alvor. Thi i samme Stund hørte jeg noget af Tilværelsens Sang, som ej saa snart vil gaa af Glemme: Saaledes gaar det den, der jager efter Lykken!

Mr. Bercher faar Ret: Troen er det for Lykken albetingende Moment. Jesu Kristi Tro! — Og om den, der, som den fattige, forlorne, angrende Sjal kom frem for Raadens Trone for at søge Fred og Hvil og Livens Værd, om den kan det siges:

„Hvad du sandt hos ham i Trofsering, gaar dine Sange Klang og Kraft og Mening.“

Klang, Kraft og Mening! Disse Bestemmelse om Tilværelsens Sang, hvor lynnlaende! Noget af „Aandens Kornmodsglimt“. Kunde jeg blot kort og greit fremstille de Tanker og anstueliggere det Aandslyrs værk, hine trende Ord i den nye Forbindelse vakte i min Sjal!

Klang. Man har straks Modsetningen: den klangløse Sang, det revnede Instrument, den faldte Mønt. D, naar den rette fine, harmoniske, velmodulerede Klang toner i vor Tilværelsens Sang. . . .

Kraft. Straks hører man Modsetningen: den svage, udestemte, hoesende good-for-nothing etc.

Mening. I et Nu fatter man Modsetningen: som naar et Menneske bestaandt sid med Haanden for Pjet og gloede efter Maanen. — Ingen Sammenhæng, intet Geholt forhaanden.

Kort sagt: gør et Forsøg med at holde disse tre Fakter til vor Lids sociale og kristelige Tendens (hvad eller til din egen Tilværelse Sang, min Lafer!) saa skal du bare see! —

D, hvor er det dog godt at vide, at kun det, man finder hos Kristus Jesus, giver Livets Sang dens Klang og Kraft og Mening. Og hos ham findes de stærke Tones Klang med den vældige Kraft og den dybe Mening. Tønen om hans Fødsel i Ringhed, hans Førnedselse og dybe Fattigdom. Tønen om hans rene, skønne Liv, der vinker Menneskene til Efterfølgelse. Tønen om hans bitre Lidelse og pinsule Død i dit Sted, i mit. Tønen om hans straalende, fejrrige Opstandelse og Himmelfart.

Du ved det jo, o Kristne! alt dette fandt du hos ham i Troen. Og der ved, ene derved faar din Livets Sang sin Klang, sin Kraft og sin Mening.

Ngle Brudstykke af Pastor A. A. Swærds Breve.

Ved J. Christian Vap. (fortsæt.)

13. Dec. 1889.

„At du skulde modsig mig, var blot naturligt; men for at vi ikke skal glide over i en Ordstrid, vil jeg ikke svare paa alle de Sætninger, der forekommer i dit Brev.“

„At ikke Kristendommen kan forandre et Menneske? Deraf har jeg med egen Dine set for meget til at kunne holde med dig. At er slinkt, bestedent Menneske kunde være lige god, hvad enten han var en Krogast eller ej, saar du nu ikke dunket ind i mit Hoved. Og at Krohold er en lige saa hadelig Bestilling som nogen anden, — ja, det vil vi overveje. Hoorfor maa man ikke saige beruende Drille til mindreaarige? — Du svare: Fordi Børn ikke forstaar at bruge beruende Drille rigtig. Du indrømmer altsaa, at disse Ting kan være skadelige, men harver, at aldre Personer forstaar at bruge dem ret. Jo, Tak skal du have!

„Du siger, du tror, at „at der findes en Styremand paa Studen“. Tak for det Ord! Du siger i dit forrige Brev, at du tror paa alle Ting's Genoprejsning. Det Udtryk er bibelsk. Det foreskommer i Ap. G. i Peters Tale paa Pinfedag: apokatastatis non panton. Hoorledes det forholdt sig hermed, doover jeg ikke at udtale mig om. Al, hvad jeg kan sige, er, at vi faar se.“

24. Dec. 1889.

„Jeg sagde i mit forrige Brev, at vi Mennesker helt og holdent er alposjede efter de jordiske Krohold. Legemets Tæthed, Vægt, Kraft, Barmegrad, Sammensætning o. s. v. — alt er afpasset detsfor. Men hvor for er Mennesket paa Jorden? Al i Naturen, fra det største til det mindste, har sin Bestemmelse, og nye Endemaal opbages, det ene efter det andet, ved Forstingens Lys.

„Har Mennesket ingen højere Bestemmelse end at være her en kort Tid og i Lybet af dette korte Tidrum opbade, at der omkring ham findes en Verden af Verdener, at der uden om, oven over, foran og bag ved ligger vidunderlige Gøigheder, hois Dybdeder han skal undersøge, — og saa sluffes Omisten for bestandig? Nej! Naar mine Klæder er opslidte og ubrugelige, kaster jeg dem bort eller bruger dem til Skureflude. Findes der nu ingen Klæder i Verden uden dem jeg haade forut? Waatte jeg gaa nogen, hois de gamle ikke mere kunde lappes? Nej, vist ikke!

„Og hvad er vore Sæfser, hoormed vi vil satte alt? De er givne os som Bærløjt, hoormed vi træder i en saaban Forbindelse med vore næværende Omgivelser, som er nødvendige for vor nærværende Livsform. Hvois vi f. Eks. mangledø Hørselen, vilde vi aldrig have nogen Jde om hvad Lyd er. Nu bliver Spørgsmaalet: Er vi saa ganske sikre paa, at der intet findes, uden at vi jo kan komme i Berøring dermed? Naar man taler om den nærværende og en tilkommende Livsform, da er det netop denne store Bankeflighed, at man ikke kan se, hvad der danner Overgangen fra det nærværende til et tilkommende. Men — for at gøre en Sammenligning — kan vi da satte, hoort de forskellige Himmellegeres indbyrdes Tiltrækningskraft bestemte? Ja, det er en Tiltrækningskraft, men den taber sig for vore Sæfser. Den trodser al vor Fornuft. — Og hvad binder Jorden til Planetsystemet? Al, hvad man kan svare, er, at det er

Tjngdekraften. Hvad leder Sollysets Gang gennem Rummet? Det er Værelse, siger man. Nu vel, kan man satte denne Værelse med vore Sæfser? Nej.

„Nu kan man vel ikke nægte Tjngdelovens Tilværelse, thi man har iagttaget den. Men fordi man ikke har iagttaget en Menneskeaaendovergang fra den nærværende til en tilkommende Livsform, formaster man sig til at nægte den Realitet. Og dog er de Tanker, som kommer til slige Resultater, formastelige nok til at fremstille sig selv som Monstre, som Repræsentanter for en uvidet Verdensbetragtning, stont de saa at sige lægge an paa at begrave baade det lytlig og det uslytlig i det snævre Rum, hoort deres fem Sæfser bevaer sig. Hvoad om der findes Væfener, som har fælf eller syv ydre og lige saa mange indre Sæfser? Og paa samme Tid vil Materialisterne bejlyde f. Eks. den kristelige Verdensanskuelse og dens Repræsentanter for at være lige saa „trangbryltige“ og „indstrænde“ som „fordomsfulde“.

„Hvad andet er det, der dikterer alle disse Bestyldninger, end et gammelt Had!“

„Jeg er fuld forvisset om, at jeg skal leve videre efter Døden, men vil intet nævne om de særlige — jeg kunde næsten sige Aabenbarelser, som jeg har haft om den Sag, thi de har ingen Værdi som Beviser. Det er kun naturlige Beviser, jeg her har Brug for. — Ved vor Indtrædelse i en ny Verden skal vi med Hensyn til Egenstaber nok blive bragt i fuldkommen Harmoni med den Verden blandt hois Væboere vi vil blive talt. En ny Natur vil forme os i Overensstemmelse med sig selv. For at et endt Menneske skulde kunne blive god, maa hele hans Viljeretning forandres. Han har tidligere hadet Gud, — er det da muligt at han* de er kan ikke ham? Jeg spørger blot.

*) nemlig i Gøighedsbetet. — Væers.

„Se, hoortedes Stabellen paa hoort npt Trin gør sig mere og mere fri for Materien. Langt tilbage er det udelukkende Materien, — det livløse Stoff. Saa kommer paa næste Trin Livet, men indvædet i og beherket af Materien: det er Plantelivet. Atter et Trin, og med Dyrerøveden begynder Livet at blive bevidst; Formene er mere frie. Saa kommer Mennesket, der høret til toende Nigter, Stoflets og Aandens. Nu er det lagt i dette Væfens egen Magt at gaa op ad eller ned ad, et af de to Nigter maa eje det: Stoflets eller Aandens. Men hois det gaar ned ad, da dræbes dets højere Natur, og det stiller sig paa et Standpunkt, som er uoverdigt for det. — Saa er der den kristne Verdens- og Livsbetragtning. Nu bliver Spørgsmaalet: Er vi visse paa, at der intet højere Trin findes end det, hoort paa Mennesket nu staar? Findes der ingen Væfener der staa over os i samme Grad, som vi staa over Dyrerne? Ja, hoem dover her raft vakt af sine nej? — Jeg vilde i en vis Forstand kunne fordrage den moderne Bantro, hois jeg deri fandt blot en eneste ophøjet Tanke. Men alt, hvad jeg ser hos denne Tro, er en Redbrydning, en Fortæelse af Mennesket. Og hvad der ligger som Underlag for det meste af denne Bantro er det gamle Had.

„Du anfører „Bob“ Ingersoll. Jeg har læst en hel Del af den Gjøg, men finder det usælf og ydmygende, naar han for en Tilhørerkare behandlet Livets alvorlige Spørgsmaal under „laughter, renewed laughter, roars of laughter“. Og om han var ærlig, gif det maatte an; men han anvender altid Karikaturlibeller af Kristendommen, og de Dogmer, som han tilskriver Kristendommen, er sædvanlig ubgaaede fra hans eget Hjerneværfælf.

„Jeg kan sige, at jeg har været en Tyvifer. Men jeg har fundet, at Kristendommen indeholder altfor meget af virkelig Værdi til at være en Bygning uden Grund. Naevn mig et Eksempel uden Grund. Naevn mig et Eksempel paa, at nogen er bleven bedre ved at læse f. Eks. Ingersolls Skrifter. Men jeg kan anføre talrige Beviser for, at Personer, som har været værlige, fordrulne, uafædelige, er bleone afholdende og sødelige ved Læsning af Bibelen. Hoorfor rafer da saabaanne Lovtrækkere som Ingersoll imod en Bog, der har gjort saa meget godt her i Verden? Jeg maa tilstaa, at dette uhyggelige Had mere end noget andet har aabnet Dønen paa mig. Jeg finder her paa mere end en fælf alle Dage; naar de har fidede nogle Maade Bevis for Rigtigheden af Pauli Ord: „Efterjom de ansaa sig for vise, er de blrone Daarer.“ Og hois du endnu lider af Dviol — thi jeg tror, at du lider — saa kan jeg sige dig, hvor disse Dviol har taget fast Form: Netop

ved de sønste Væeramilalter, iblandt en flivderende Ungdom, der ikke elskede Religionen.

„At læse Kathetismen — det Udtryk finder jeg i dit Brev. Ja, Kathetismen maa nok være paa mere Had, end den fortjener. Jeg er ingen Ven af overbreven Kathetise; men jeg vil ikke taale nogen Slange, som kaaler baade Religion og Moral. Nej, bort med al Usælfhed. Bort med alt, hvad der forsaer Mennesket. — Men det er Religiositet, der forsaer Mennesket, haoder „Bob“. Amen, Amen, siger en stor Skare af Indvibder, som knap har lært at tænke selv, men alligevel glæder sig i Lybet af „Bob's“ Ansig.

„Tanke fri er stort; tank ret er høere.“

figer Thorild.“ (Fortsættes.)

Michigan.

Jeg har faaet Opfordring fra „Danferen's“ Redaktør om at skrive en Artikel i Bladet om Michigan. Det er nu ikke saa let en Sag for mig, da jeg ikke har opholdt mig her i Staten mere end knapt to Aar, og som saadan naturligvis ikke har nogen indgaaende Kendskab til Forholdene her, herken de rimelige eller aandelige. Men alligevel skal jeg forsøge at efterkomme Opfordringen og give en lille Skildring af de Forhold, vort Folk her lever under i al Almindelighed, som jeg i den korte Tid har kunnet iagttagte dem. Jeg tom ogsaa til at tænke paa, at dersom vi fik saadan en lille Skildring fra alle de Stater, hoort vort Folk bygger og bor herover, gennem „Danferen's“ Spalter, kunde Redaktøren muligvis benytte dem som Grundlag for et lille Hæfte om vort Folks Kaar i Amerika, der muligvis kunde blive til Hjælp og Vejledning for Indvandrere fra Danmark, saa at de kunde blive ledet derved, hoort det for de enkelte af dem vilde være mest tjenligt til at bo. Staten Michigan er de tusinde Søers Land, den er omgivet af Vand paa de tre Sider og er altsaa en Halvø ligesom Danmark. Dens Klima ligner ogsaa Danmarks saa meget, at jeg tror neppe der findes en Stat i hele Amerika, hois Klima er saa lig Danmarks, som Michigans. Naar man bor her i Midten af Staten, mærker man saa at lige slet ingen Forskel, og dette kan man ogsaa høre udtalt af Folk, som kommer herover fra Danmark, hoorfor de ogsaa gerne strafs seier sig vel hjemme her, hoort de klimatistiske Forhold angaar. Her er dog maatte lidt væremere om Sommeren og lidt koldere om Vinteren, end i Danmark. De mange Smaafær og Stoe, som over alt findes her, gør Michigan til en smut Stat, hoort det er interessant at rejse for dem, der har et aabent Dje for Naturens Stønhed. Søerne er i Reglen fliterige, og somme Liden findes der Hjorte og andre vilde Dyr i Skovene, saa det er en god Stat for Fiskere og Jægere. Michigan har en Gang været bebakket næsten med bare Stoe; men store Strætninger deraf er nu ryddede og forvandlet til Ager og Eng. Dog hift og her staar endnu en Levning af den forældede mægtige Skov, og disse Smaastoe er Landstabskops Bryd. Og her i Michigan forfules vi ligesom i Danmark til Hest og Missionær under Vøgens dejlige, lyfegronne Krone. Saa vidt mig bekendt, er Michigan den eneste Stat i Ame ita, hoort der findes Høge-Skov, et Vidnesbyrd om, at den mere end nogen anden Stat ligner Danmark. Og der findes ogsaa en lille Fugl, der synger, ikke helt ulig Værten i Danmark, selv om den ikke synger saa højt og ikke synger saa godt som hin. Raagber af Trømmer er blevet og bliver endnu ubørt fra Michigan, og Saamsøller og Møbel-fabrikker findes her mange af. Landsbruget er i jævn god Fremgang her i Staten; men det er strængere at være Landmand i Skovene end paa Værien, saa vidt jeg kan see, i alt Fald til at bejgnnde med. Thi selv om Taanerkompagnierne har ryddet Træerne bort, hoort der skal dyrkes, saa staar dog Stumperne tilbage, og rundt mellem Stumperne ligger Grøene og gamle Stammer, som først maa ryddes bort, inden der kan plantes eller høres. Men med Fild og Taalmodighed gaar det, og der kan vokse en god Højt mellem Stumperne, naar Herren ellers giver sin Veljælfelse. Men Stumperne saar heller ikke Lov at fælf alle Dage; naar de har fidede nogle Aar, tager de mægtige Maskiner sat paa dem, og op maa de, hoort hore de end er. Dernæst bliver de slæbte hen og lagt til Høgn ved Markens Sider, og de bannet fortrinlige Høgn, som trodser Kreaturenes Lyst til at løde deres Vej,